

да го убіе; Давидъ побѣгна и ся скри въ дома си. Царѣтъ прати войницы да го уловѣтъ, но Михала — жена му, го спусти чрѣзъ единъ прозорецъ, и той ся избави при Велико-священника Ахимелехъ, когото помоли да му даде нѣколко хлѣбове и оружїя. Велико-священикѣтъ, който не знаеше че Давидъ бѣше смразенъ съ Саула, му даде петъ хлѣба, и саблѣжъ на Голїата; но единъ Едомянецъ, слуга на Саула, който видѣ туй, каза го на господара си, който заповѣда на войницѣтъ си да убіѣжтъ първосвященикѣтъ съ сичкѣжтъ му челядь, колко и че му каза Ахимелехъ, че бѣше за туй неповиненъ. Войницѣтъ като недързнувахъ да турѣжтъ рѣжъ възъ Божїя священникъ, Саулъ порѣча на Едомянина да го убіе, и той го завчасъ направи. Саулъ ходеше по дирѣжъ на Давида по всичкитѣ страны дѣто си мислеше че ще го срѣщне, но той съ бегане ся скриваше отъ очитѣ на царя. Но, единъ день като ся бѣше скрилъ въ дѣното на единъ пещера съ шеесетъ души нѣгови хора, и Саулъ като имаше нужда за да отпочини подъ сѣнка, принуди ся да иде нѣгдѣ на хладовинѣ; той влѣзе въ пещерѣжтъ, но като идеше отъ видѣло неможѣ тамъ да види нищо. Саулъ прочее не видѣ Давида, но Давидъ го видѣ най-добрѣ, и хората му поискахъ да го убіѣжтъ, но Давидъ имъ отговори: „Богъ мя прѣдвардва да туря рѣжъ на моя царъ, и възъ тогова, който је помазанъ отъ неговото свято масло!“ Той ся благодари само да му отсѣче единъ полѣ отъ дрѣхѣжтъ му; сѣтиѣ отъ страхъ че је сѣгрѣшилъ въ почитанїето на своя царъ, ся раская за туй що стори. Саулъ като излѣзна, Давидъ ся вѣскачи на каменѣжтъ стѣнѣ и повика Саула и му каза: „Господарю, защо слушате думѣжтъ на тѣзи, които ви говорѣжтъ противо ми? Понеже мо-